

JULIETTA, dcera Musolinova

Poutavý román z našich dnů

Napsal J. Sokolovský

Pohlédla tážavě na pátera, kterému se nevině tvářil.

"Nerozumím vám, signore," pravila lživě.

"Proč byste nerozuměla? Strýc vás miluje. Projevíte-li mu sebe menší laskavost, nebude vám to nikdy na škodu," pokračoval šeptem. "neboť jest mužem, jenž dovede oceniti a odplatiti každou rozmlou úslušnost."

Julietta neodpovídala.

Byla pro veškeré vnější dojmy jakoby odumřelou. Ale v duši její burácely tisícové myšlenky a zaměšovaly ji ustavičně.

Nemohla děle přihlížeti bíděnému stavu milého otce. Uznávala, že nešťastníkovi jest třeba pomoci ihned.

Ubezpečil ji sice, že nikdy na sebevraždu nepomyslí, ale za okolností tak krutých mohla se ho velmi snadno znoeniti zoufalost.

Oddechla si vlně, když opustila zasmušilá chodby vězeňské budovy a vkročila do volného nádvoří, kde jí ovanul svěží vzduch, aspoň svěžeji, než jaký byl dole, mezi žaláři.

Ale v zápětí sesmutněla znovu při pomyslu, že jí obilopuje oslňující jas bílého dne, zatím co otec její žil v pustých temnotách.

Jemu nesvítilo slunce, k němu nepronikal paprsek ani měsíce, ani hvězd věčná tma ho obklopovala a to znamenalo vlastně buď pohřbení za živa anebo zmatené šlenství.

Došedši posléz do své komůrky a zamknuvši se, ulevila si vroucím pláčem. Nikdo jí neručil, nic jí zde nepřekáželo.

Oddala se slzám, vyplakala se a přemýšlela.

Nebyla tak slabou, aby pomýšlela na ústup, aby uznávala nemožnost svého podnikání.

Právě napoak!

Čím více překážek se jí naskytovalo, tím úsilovněji přemýšlela o jejich odstranění. Malomyslnosti podlehnouti nehodlala.

Jestli téhož dne, totiž též noci, chtěla si zjednat přístup k otcovi a čím jasněji sobě obtížnost podnikání své uvědomovala, tím více věřila v možnost jeho pro vedení.

Posléz se rozhodla, že si přístup k otcovi vnutí za každou cenu.

Otec a dcera.

Noc rozestřela svůj plášť nad státní trestnice portolonskou.

V příbytech úřednických pohasla již světla, budova administrativní zmizela v nočním stínu.

V nádvoří a koridorech vnějších smutně blikaly sporé světly a jen vnitřní chodba některá byla osvětlena.

V nočním tichu rozléhaly se občas kročeje přecházejících hlídek, které nespaly nikdy, protože byly pilně a pravidelně střídány. Na místě umdleného strážce nastupoval bdělejší jeho soudruh —

Z budovy, v níž bydlel ředitel trestnice, vyklouzla štlhla postava, podobná temnému stínu, velmi pohyblivou, téměř vznášejícímu se.

Kdo by byl tušil, že ve stínu tomto vězí Julietta? Nic nepřipomnělo, že by se tudy pohybovala reprezentantka ženského pohlaví.

Podnikala velmi odvážnou hru v přestrojení podobné. Ve své komůrce zdivila se úplně svého šatstva, ano i nejněžnějšího prádla a navlékla na sebe pružný trikotový kostým pílchavý z černé, všeho lesku prosté látky, jenž jí zakrýval až po bradu. Hlava její vězela v tmavé kukli, v níž byly otvory jen pro oči.

Oděv tento objednala si Julietta již dříve z Paříže, poradivši se o něm s Timbalem, který se rozopomenul na geniální vynález policejního komisaře De Fanta, jenž v podobném úboru stíhal nejdůležitější bandity až do jejich doupat, aniž byl jimi spatřen.

V odění takovém možno choditi v cizím domě, aniž jest obava, že by bylo možno nástěvníka spatřiti, užívá-li náležitě stínu, v němž mizí dokonale. Černá barva bez lesku umožňuje mu, že se ode zdi a nábytku neodráží.

A mimo to pružný oděv tento, jenž dokonale kryje nahotu, umožňuje všeliké pohyby, v jiném odění velmi obtížné nebo též nemožné.

Timbal, bývalý světlák pařížský, znal živnostníka pokoutního, jenž se zabýval výrobou podobných obleků, hodících se každému pohlaví a věku, upotřebitelných pro různé osoby různého vzrůstu.

Timbal se také postaral o nenápadnou dodávku obleku toho.

Julietta, vkročivši do trestnice a příbytku ředitele Doriniho, nosila již na malém těle stínový oblek tento, vědouc, že ho někdy s prospěchem použije.

Stíhlé boky její byly spjaty černým bavlněným opaskem s malým kapsářem koženým, v němž byly výborné nástroje lupičské, nezbytné pro podnik Juliettin.

Opatrně pohybovala se dcera Musolinova po dvoře špatně osvětleném. Dospěví ke protější zdi budovy vězeňské, zastavila se, neboť před ní objevil se na vzdálenosti jen několika kročejů strážný voják.

Přikrčila se rychle ke zdi. Voják kráčel podle ní, aniž jí zpozoroval. Oděv se tedy osvědčil.

Julietta, krče se ustavičně, přišla se podle zdi až k podpěrnému výstupku, za nímž, ve výklenku, byl veliký otvor ve zdi, zahrazený pouze sklopovací deskou.

Otvor tento byl vzduchovou a světlovou šachtou pro dolejší chodbu, odkud se rozvětovalo několik směrů. V jednom z těchto směrů byla též kobka Musolinova.

Celého odpůdně použila Julietta, aby se orientovala v budově. Mimo to odstraňovala situátní plán budovy na velké mapě v kanceláři ředitelově, do které vešla, když Dorini večerel.

Přistoupivši k otvoru, zrušila v něm ihned a vytáhla z pod opasku uzlovatou dlouhou šňůru, na konci oloven opatřenou.

Upevnivši ji na veliké skobě, na níž poklop visel, spustila ji do hloubky. Náraz olova jí přesvědčil, že konec její splynul v dolejší chodbu.

Neváhaje, spustila se po šňůře, dávno již vyzkoušené, která srovnala mnohem větší tíhu, než váhu Juliettina těla.

Stěštím bylo však pro dívku, že měla pevné, kožené rukavice — jinak byla by si odřela dlaně, ježto nebyla zvláště vyskolenou šplhankou.

Došla šťastně půdy a spustivši se pak třetí šachtou v chodbě, dospěla k onomu bednění, které zabraňovalo světlu přístup do Musolinova žaláře.

Rozžala zlodějskou svítilničku a posvítla si na bednění, při čemž sledovala, že se dá velmi snadno odsunouti. Viselo pouze na jedné skobě.

Odsmuvši bednění, užívala okrouhlý otvor, ústí ve stropě otcevy kobky. Schýlivši se k němu, posvítla si svítilničkou dovnitř.

Spatřila otec na pryčném nataženého s očima zavřenými.

Ale nespál. Jakmile se jeho víček dotkl paprsek, otevřel oči a rozhlédl se.

Pak trhnul ramenní a povytýčil se.

"Co se děje?" tážal se.

"Ticho, otče!" šeptala dívka, "stráž jest přede dveřmi."

Musolino tiše vstal a vypjal hlavu ke stropu.

Naslouchal napjatě drahnou chvilí směrem ke dveřím, načez se ozval tlesnutí:

"Poznal jsem tě. Mluv, proč jsi přišla?"

Žádný jiný projev! Otec i dcera, věduce, že vězení jest přešně střeženo, zdrželi se všech zbytečných projevů radostí, které jim mchly léti osudnými.

Přede dveřmi Musolinova žaláře stál onen světepý Antonio; opodál něho byli na stráži tři vojáci, kteří by byli ihned žaláříkovi oznámili vše, kdyby se bylo v lupičově vězení něco podezřelého hlulo.

Kobka byla tak nízká, že Musolino mohl ke stropu dosáhnouti. Julietta, spustivši otvorem ruku, dotkla se pravice otcevy a stiskla ji.

"Jsi božím andělem anebo mou dekou?" šeptal otec blaženě.

"Jsem Juliettou a ničím více," odpovídala, dusíce slzy, "ale poslehn božím snad také, neboť ti přeházím zvěstovati, že své osvobození se blíží."

"Oh! Dobře, drahé dítě! Jak ti bylo možno vniknouti v tuto nepřístupnou budovu? Ale proč se táží? Vymyslela's již tolik smělejších plánů —"

"O tom jindy. Poslyš, otče! Radíme se o tom, kterak ti pomoci."

A vyličila mu, kterak jí bylo možno dostati se nepozorovaně z příbytku ředitele Doriniho až k otcovu vězení.

"Oh! Jsi vsukotka velmi odvážnou, ale nebojím se o tebe," šeptal Musolino, jenž zmyslně občas zaříněl pout, aby oklamal bdělého strážce svého přede dveřmi.

"Pro tebe odvážím se všeho," hovořila dívka. "Vím, kterak trpíš a proto spěchám. Nejen daleka hodina tvého osvobození."

"Která bude též hodinou strašné pomsty," odpovídal otec, "kopalí mne jako psa, jednali se mnou jako s prašivou ropuchou, trýznili mne všemožně."

"Vymstíme se jim rádně. Krev jejich poteče pod našimi dýkami, ale to budíž ponecháno na pozdější sek."

"Kéž bych tě mohl zlíbatí —"

"Toužím po tvé náruči, ale zatím odložme své city. Slezmi něco nevyřídíme."

"Vím, nutno se poraditi o dalším. Máš nějaký záměr?"

"Přesvědčila jsem se, že otvorem ve stropě proniknouti neumím, leč by byl násilně rozšířen, při čemž bys však mohl býti zraněn."

"Nezáleží na tom —"

"Záleží, neboť strop jest klenut. Rozšíření šachty strážena by byla celá klenba — zaspala by tě. A zdi také nelze prorazit. Na pozvolné rozšíření otvoru bylo by třeba práce několika měsíců."

"Jsem o tom rovněž přesvědčen a proto nevím, kterak by se útek uskutečnil."

"Domnívám se, otče, že již jsem připadla na dobrou myšlenku, ale zadrželi se, toť ovšem otázku."

"Mluv, Julietto!" "Mohl bys dobrými nástroji přepilovatí svá pouta asi za hodinu?"

"Zajisté! Ani tolik času nebylo by třeba, kdybys kromě dobrého pilníku opatřila dobrou lučavku v kamenné nádobě s úzkým hrdlem."

"Opatřím to. Dají se dvěře tvého vězení otevřiti paklčem?"

"Nikoliv. Ani silnými páčidly."

"Jak tedy?"

"Jediný pomocí dynamitové patrony, správně pod střežeje položené."

"Nebezpečná věc! Nezáleželo by na lůdku, jež by výbuch způsobil, ale na škodě záleží, kterou bys utrpěti mohl na vlastním těle. Nutno vymysleti něco jiného."

"Snad bys pořídila lépe úsko- kem nějakým."

"Ano, otče. Požij spolehlivější cestu a v takovém směru hodlám též pracovati. Navštívuje tě často onen protivá, páter Bonifác?"

"Odvylk již tomu," zasmál se Musolino, "neboť jsem ho zastrašil. Dříve zde býval velmi často a trápil mne —"

"Nejedná's obezpečně. Prošim tě, otče, smíš se s ním nějak předstírat lítost. Hned zítra dej si ho zavolat a dbej pilně, abys vzbudil jeho důvěru."

"Ah! — Začínám chápati." "Komedií třito nutno ovšem hráti několik dní. Dbej, abys jevil rozlítostnění a pokoru, vynasnaž se přesvědčiti ho, že v duši své nastal obrát a vod' ho za nos tak dlouho, až se nebude rozpakovati do tvé kobky vkročiti."

"Ale proč vlastně?"

"Aby byli strážcové venku oklamáni. Ode dneška za sedm dní v noci počneš sténati a dovolávati se útěchy duchovní. Řekneš, že's na smrt nemocen, že umíráš, že se blíží neodvratně tvůj skon."

"Pošlou pro lékaře, jenž dokáže —"

"Takový pověřivý lid? Pošlou pro kněze — bud' ubezpečení. Ostatně i kdyby lékař přišel, dožaduj se kněze a trvej na tom, že se chceš vyzpovídati, že učiníš důležitá sdělení."

"Doběhnou k páteru Bonifácovi, probudí ho a požádají ho, aby k tobě došel. Ale páter Bonifác nečekej, nýbrž na jeho místě přijdu k tobě já."

"Oh! Julietto! Vrouně milovaná! Kterak tě zbožňuji!" šeptal loupežník. "Nechápu sice, jak toto vše umožníš, ale věřím ti úplně. Tys tak vynalézavou!"

"Mám dosti svobody, abych připravila vše potřebné," odpověděla, "ostatně při jeho povaze jest velmi snadno přepadnouti ho a spoutati, aby nepřekážel."

"Ah tak!"

"Ano. Pak vkloznu do jeho šatu a vyčkámu, až ho k tobě zavolají. Jakmile k tobě vejdu, bude nám již snadno zbiti tvé ruce a nohy pout."

"Ale strážcové —"

"Budeme dva proti čtyřem. Přijdu ozbrojena. Skolíme Antaninu a pak se vrhne s děkavím na vojáky. Z budovy již vnikneme snadno v přestrojení, já v kněžském, ty ve vojenském."

"Ne bude to snadno. Rozmysli si to."

"Než vznikne poplach, budeme dávno v příbytku pátera Bonifáce, odkud se spustíme se zdi mimo budovu. Moji společníci mají také již pokyn a budou nás očekávati."

"Promyslela's všechno do podrobnosti?" tážal se Musolino starostlivě, "nezáleží mně tolik na mé svobodě, jako na tvé bezpečnosti."

"Všecko jsem promyslela. Vše jest snazší než se domníváš. Největší obtíž bude jen rvačka se strážemi před tvým vězením."

"Oh! Mám dosti síly. To již bude mou starostí. Tedy za sedm dní ode dneška?"

"Ano. Ostatně tě budu navštěvovati a přinesu ti vždy sousto nějaké a doušek na posilnění. Pro dnešek nemohla jsem více přinést, než toto."

Julietta vylovila ze zašatří ploskon lahvičku a zabalený kus studeného masa.

Podala maso i vino otcovi otvorem a Musolino, vypiv vino, vrátil jí prázdnou lahvičku, jakož i obal z masa.

"Bud' silen," šeptal, "nikoli vínem a jídlem, ale tvou přítomností, deuruško drahá. Vědomí, že nejsm na světě opuštěn, propůjčí mým svalům sílu obrovskou. A zvláště jistota, že mám deuru tak statečnou, obětavou a důmyslnou, vzpruží mého ducha úplně."

"Komám jen svou milou povinnost," odpověděla dívka prostě, "ted' však již odejdu."

"Ano! Odejdi, deuruško! Nutno zachovati opatrnost!"

"Žij zatím blaze! Slib mi znova, že se nepokusíš o sebevraždu ani v případě nezdaru. Prošim tě za to!"

"Slibuji ti to, drahoušku! Kéž bych tě mohl zlíbatí."

"Zlíbáme se za osm dní, otče! Nezapomeň na svůj úkol! Projevuj lítost!"

"Budu se všemožně přemáhati."

"Na pomstu času dost. Především svoboda, pak pomsta."

"Zajisté!"

"Leš a úskok jsou lepšími zbraněmi, než násilí a hrubá přehava — budiž toho pamětliv!"

"Budu toho pamětliv. Slibuji ti to!"

"Zij blaze!"

"Na shledanou, anděle můj."

Julietta přisunula poklop a vysplhala se do chodby. Odpočívavši si, chopila se šňůry a vysplhala do nádvoří, načez šňůru odepjala a usehovala.

Bylo to v celku zbytečno, neboť ani ve dne nebyl by nikdo šňůry zpozoroval, ale Julietta řídila zase pravidlem, že více opatrnosti neškodí nikdy.

Spatřivši vnější poklop, vyčhalala v úkrytu vhodnou chvílí, načez přeletěla dvůr ve stínu ponořený a vklozla tiše do obytné budovy.

Nepozorována nikým došla do své komůrky a ulehla s počitem naprostého uspokojení. Výprava její zdařila se tak, že si lepšího úspěchu ani nepřála.

"Jsem vděčna matce přírodě," rozmuovala v lůžku, "že mne obdál špetkou ženské slinosti a vábivosti. Usnadní to můj úkol jak u Doriniho, tak u Bonifáce. Staří tito chlupáci stanou se mými nevolníky a nevědomky přispějí k mému vítězství. Bože! Kdyby věděl Harry, jakou provádím hru! Ah! Ah! Nedoví se to ho!"

V brzkou na to usnula tiše.

Kapitola 74.

Osudná věšeň.

Julietta ujiti nemohlo, že jest do ní starý ředitel čím dál více zamilován, že mu páter Bonifác věrně pomáhá v dobývání její přízně a že sám nerozpokoval by se nikterak příteli svému nasaditi pa- roby dřív, než by se Dorini sám ohmohl u dvíky úspěchu nějakého.

Dle toho také prováděla s obě- mu starými hříšnicí svou hru, nebezpečnou sice, ale nevyhnutelnou se zřetelem k velkolepému zámeru, jímž se zabývala.

Pana ředitele státní trestnice znoenila se přímo horečka lásky, takže se posléz ani tolik nemámhal, aby svou náruživost k domnělé Heleně Doverové před svou ženou zatajoval.

Důsledky toho dostavily se o- všem. Signora Sabina běsnila zá- rlivostí a v bytě ředitelově byly zu- rlivé výstupy, křiky a rvačky u- stáleným pořádkem.

Zdivo státní trestnice nebylo hluché. Všichni úředníci i dozorce věděli, co se děje v rodině Dorini- ho, neboť zaslepení manželé netajili se svými vášněmi.

Pan Sabina často se pokoušela podrážditi Juliettu takovou mě- rou, aby mezi nimi došlo ke rvačce, ale Julietta vyhýbala se po- dobým důsledkem sváru, který zmyslně rozsevala, protože se jejímu zámeru hodil.

Nemohla jinak!

(Pokračování.)

Veškeré tiskové práce zasilejte firmě

v Clarkson, Neb.

Farmeri pozor!!

Abych vyhověl mnohým farmerim, rozhodl jsem se mítí moji místnost otevřenou každý večer do 8:30, čímž jistě bude vyhověno. Platím nejvyšší tržní cenu za smetanu. F. L. Šindelář, Howells.

AUTOMOBILISTÉ POZOR!

Oznamuji, že jsem otevřel automobilový závod v budově Gilbertově v Dodge, východně od Vnukového garaže a věnovati se budu výhradně správkám ráfů všech druhů jakož i obnovování baterií atd. Každá práce jest zaručena. Zvláštní pozornost věnuji správkám ráfů a baterií z venko- va. Zasuňte mi vaše správký. Do přízně všech se odporučuje Jos. Musil, Dodge, Nebr.

JOHN F. SCHAFER kontraktor a stavitel CLARKSON, NEBR.

Mohou vám dáti rozpočet na jakoukoliv stavbu a zaručím že práce bude k vaší spokojenosti.

BIEN AIME NO. 18168

jest Belgeký importovaný hřebec hnědý s lisinou, váhy 1800 lb.ú (Jest to nejtežší hřebec v tomto okolí.) Bien Aime státi bude každý pondělí úterý a ve středu na farmě Franka Illedika, 7 mil severně a 1 západně od Leigh; ostatní dny doma na farmě majitele, 2 1/2 mile severně od Clarkson.

Podmínky: \$15.00 za hřebě když se má k životu. Dobrá pozornost bude se všemu věnovati, ale v pádu nějakého neštěstí, nebude majitel hřebce za nie zodpovědný. V pádu, že by kobyla byla prodaná aneb odstěhovaná z okresu, bude poplatek splatný ihned. (18-3m)

Emil Hledík, majitel, Clarkson, Nebraska

Vojt. Svoboda — majitel uměleckého — pommikového ..závodu..

v CLARKSON. - NEBR Mám ten největší sklad pommiků na ruce západně od Omahy. — Proč byste platili od 20 do 25 procent komi- šn, když můžete koupiti přímo od vyrabitele.

Celá tato sbírka za \$1.00

Sokové. — Pomsta krve. — Překážel — Petra Petrolina. — Genovefa.

To jest obsah jednoho svazku a jak na názvech viděti, jsou to povídky vesměs velice zajímavé a zvláště pak poslední jest brilantní dějepisná povídka, která uvede čtenáře v opravdový údiv. Původní cena tohoto svazku .50

Nevinně popraven. Původní cena .75

Tento román z francouzského, upoutá každého do největší míry. Samotný název o tom svědčí. Původní cena .75

Chýže strýčka Toma. Cena .25

(Uncle Tom's Cabin.) Zajisté slyšeli jste o této povídce mnoho, která čtenáře zavádí do dob otroctví a líčí se v ní utrpení otroků. Původní cena .25

Odvárka Bros., Clarkson, Nebraska.